

[Johs. Hansen.]

Spørgsmaalet aktuelt, og saa var man villig til at forhandle om det.

Et Par Aar senere udtalte Venstres Ordfører, at der her i Landet var en Række Frimenigheder og Valgmenigheder med stærk Interesse netop for Spørgsmaalet om kvindelige Præster, og det var da vel tænkeligt, at Spørgsmaalet kunde opstaa i saadanne Menigheder, og skulde det ske, maatte det kræve sin Løsning, og saa var Venstre villig til en imødekommende Forhandling om det.

Et lignende Standpunkt, altsaa Villighed til at forhandle Spørgsmaalet og løse det, fandt Udtryk i en Betænkning af baade Venstre og Konservative et Par Aar senere, ligesom bl. a. ogsaa Fru Inger Gautier Schmit i Landstinget som Ordfører har sagt, at man i Princippet intet havde imod, at Kvinder blev Præster, man havde kun den Betænkelighed, som jeg her har talt om.

Den højtærede Ministers Lovforslag betyder i og for sig en Indfrielse af det gamle Tilsagn, og det ligger paa Linie med Venstres Standpunkt, som det blev — ikke som det var fra første Øjeblik, da var det mere velvilligt, men som det blev, efter at Venstre havde funderet lidt over det. Vi kunde ønske, at Venstre hurtigere havde været villig til at gennemføre en Lov om kvindelige Præster. Men nu, da Venstre er villig dertil, da de finder, at Situationen er der, skal de ikke af mig høre ilde for, at dette Lovforslag er kommet.

Jeg skal ikke her komme ind paa en Drøftelse af, hvad der kan siges for og imod dette Spørgsmaal; Sagen er i Rigsdagen blevet drøftet Gang paa Gang, navnlig her i Folketinget, gennem mere end 25 Aar. Jeg tror heller ikke, at der kan siges væsentligt nyt om det. Jeg ønsker blot at gentage det, som jeg ogsaa gjorde gældende i sidste Samling i min Ordførertale, at vi for vort Vedkommende finder, at det er ikke Rigsdagens, Lovgivningsmagts Sag at bygge en Spærrebom paa dette Omraade. Det maa være saaledes, at Kvinder har Adgang til at søge Præsteembeder, og saa maa Kirken selv afgøre, og den skal ikke være hindret i en fri Afgørelse af, om den ønsker, at Kvinder skal være Præster eller ej.

Om de Forslag, der ligger til Behandling her i Dag — der er jo ikke mindre end tre —, gælder, at de er ret enslydende. De har den samme Hensigt, bortset fra det, som den højtærede Minister nævnte i sin Tale for et Øjeblik siden, at der i Ministerens Forslag er foreslaaet indsat en § 7, som trækker visse Begrænsninger, naar der er Spørgsmaal om kvindelige Præster.

Det hedder i denne nye § 7, at Kvinder kun kan beskikkes som Præster — det være sig i faste eller midlertidige Stillinger — under Forudsætning af, at hvert af Menighedsraadene, hvis der er flere inden for et Pastorat, indvilger deri, det vil sige, at der her bliver gjort en Forskel paa Muligheden for at vælge Kvinder i Sammenligning med Muligheden for at faa Mænd til Præster.

Jeg kan ikke se andet, end at det er en Begrænsning, som der kan være Grund til at drøfte i Udvalget, navnlig drøfte, om Bestemmelsen kunde tænkes udformet paa en lidt anden Maade. Medens nemlig et Mindretal ifølge den nugældende kirkelige Lovgivning er i Stand til at faa en Præst efter sit Ønske — det er jo saaledes, at naar der ved en Kirke findes flere Præster, kan Mindretal ogsaa komme i Betragtning, Ministeren skal tage Hensyn dertil —, medens dette gælder i Øjeblikket og fremdeles vil gælde for Mænds Vedkommende, vil der, hvis dette Forslag vedtages, naar der er Tale om kvindelige Præster, ikke være Mulighed for et Mindretal for at faa en kvindelig Præst, medmindre Flertallet er saa honnet, at det siger: ja, da I ønsker en Kvinde, vil vi ikke sætte os imod det. Om Flertallet til enhver Tid vil være saa honnet, turde maaske være lidt Tvivl underkastet. Men jeg mener, at man kan drøfte det i Udvalget og se, om der er Muligheder for at komme til en bedre Formulering af Bestemmelserne.

Jeg skal i øvrigt anbefale Kirkeministerens Forslag til hurtig Fremme og Vedtagelse her i Tinget, idet jeg gaar ud fra, at hvis det Forslag vedtages, er de fra privat Side stillede Forslag bortfaldet.

Arnth Jensen: Da det Spørgsmaal, som de foreliggende Lovforslag rummer, sidste Sommer var til Drøftelse i dette høje Ting, udtalte jeg som mit Partis Ordfører Ønsket om, at man ikke vilde jage denne Sag igennem, men give en rimelig Tidsfrist, saaledes